

Mig Any 2025 XIXONA

EL SOCARRAT

X Concurs de relats festers de Xixona

Josep Miquel Arques i Galiana

Elaboraciones a su Gusto

CHOCOLATES

POLVORONES

MAZAPANES

TURRONES

PELADILLAS

ALMENDRAS

COMPLEMENTOS

GRAGEADOS

RELLENAS

HELADERÍA Y PASTELERÍA

www.lopetes.com

OBRADOR
EN PASTELERÍA & TURRONES S.L.
DE APOYO

Telf: 965 610 718

Email: obrador@lopetes.com

Lopetes
ARTESANOS

Telf: 965 610 718

Email: logistica@lopetes.com

Xixona • Mig Any • 2025

Jonathan Gras Murillo

President de la Federació
de Sant Bartomeu i Sant Sebastià

Juan Carlos Ramos Candela

President de l'Asociación
Cultural y Festera de los Heladeros

Hui, en aquesta jornada tan especial que marca l'inici d'un nou any fester, la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià i l'Asociación Cultural y Festera de los Heladeros de Xixona ens unim amb alegria i orgull per a celebrar la germanor que uneix a les dues grans festes de la nostra localitat: les festes de Moros i Cristians.

Aquest Mig Any no sols és una oportunitat per a commemorar la nostra rica tradició, sinó també un moment de celebració col·lectiva en el qual compartim l'amor i la passió per les nostres arrels, la nostra identitat i tot el que ens uneix com a poble. La fraternitat que es viu en les nostres festes, la complicitat entre els festers, i el fervor pels nostres costums, són l'essència que ens impulsa a mantindre viva aquesta tradició any rere any.

Volem felicitar i agrair a tots els festers per la seua dedicació, la seua col·laboració i, sobretot, per l'afecte que posen en cada

detall de les nostres festes. Sense el seu compromís, sense la seua entrega, sense la seua passió, res d'això seria possible.

Hui celebrem la germanor que ens uneix, l'amor per la nostra terra, per la nostra història i per la nostra gent. Hui celebrem, amb entusiasme i alegria, el Mig Any, eixe moment en el qual reafirmem que la nostra festa no té fronteres i que la tradició continua viva en cadascun de nosaltres.

Que visquen les festes de Moros i Cristians de Xixona, que visquen els festers i que visquen les nostres tradicions!

Amb afecte i gratitud,

La Federació de Sant Bartomeu i
Sant Sebastià i l'Asociación Cultural
y Festera de los Heladeros de Xixona

PROGRAMACIÓ del MIG ANY 2025

Divendres 7 de febrer

19.00h. Inauguració de les exposicions dels concursos del cartell anunciador, fotografia festera i dibuix infantil. Presentació del Llibret del Mig Any, amb el guanyador del X Concurs de Relats.

Saló d'actes de la Societat El Trabajo.

A continuació, Assemblea General, amb lectura de la Crònica Festera 2024.

Saló d'actes de la Societat El Trabajo.

Dissabte 8 i diumenge 9

11.00 a 13.30 i 17.00 a 19.00h. Exposició dels concursos.

Saló d'actes de la Societat El Trabajo.

Dilluns 10 a divendres 14

17.00 a 19.00h. Exposició dels concursos.

Saló d'actes de la Societat El Trabajo.

Dilluns 10

20.00h. Campionat de cotos.

Kàbila dels geladors (Carrer de Mallorca, 2).

Dimarts 11

20.00h. Campionat de cotos. Quarts de final.

Kàbila dels geladors (Carrer de Mallorca, 2).

Dimecres 12

18.00h. Taula redona festera "El futur de les nostres festes".

Saló d'actes de la Societat El Trabajo.

20.00h. Campionat de cotos. Semifinal.

Kàbila dels geladors (Carrer de Mallorca, 2).

Dijous 13

18.00h. Xocolatada.

Kàbila dels geladors (Carrer de Mallorca, 2).

19.30h. Concert de la Banda Jove de l'Agrupació ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona, amb la direcció del mestre Iván Ortega Verdú.

En el descans s'entregaran els premis dels concursos de dibuix infantil i caps d'esquadra infantil. *Cine de Dalt.*

20.00h. Campionat de cotos. Final.

Kàbila dels geladors (Carrer de Mallorca, 2).

Divendres 14

20.30h. Concert del Mig Any 2025 de l'Agrupació ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona, dirigida per Enrique Montesinos Parra.

Durant l'intermedi, la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià entregarà els premis dels concursos del cartell anunciador, fotografies, relat fester, petanca, frontó, cotos i retreta. Per la seua banda, l'Asociación Cultural y Festera de Heladeros entregarà els premis dels tornejos de cotos, parxis, retreta i trofeu intercotos festers. *Cine de Dalt.*

Dissabte 15

11.00h. Desfilada de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià i l'Asociación Cultural y Festera de Heladeros, amb el següent ordre:

1. Delegats del bàndol cristià portant la seua bandera.
2. Delegats del bàndol moro portant la seua bandera.

3. Capitans de festes del bàndol cristià i capità i banderer de festes del bàndol moro de 2025, capitans de les Festes dels Geladors de 2025.

4. Membres de la junta directiva de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià, membres de la junta directiva de l'Asociación Cultural y Festera de Heladeros, acompanyats per la banda de música de la filà Moros Grocs.

En arribar a l'Ajuntament es llançarà una traca.

Seguidament desfilaran les filaes amb el següent ordre:

- Bàndol cristià de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià.
 1. Cavallers del Cid
 2. Pirates-Marinos
 3. Llauraors
 4. Contrabandistes
 5. La Canyeta
- Bàndol cristià de l'Asociación Cultural y Festera de Heladeros.
 6. Almogàvers
 7. Templarios
- Bàndol moro de l'Asociación Cultural y Festera de Heladeros.
 8. Califes
 9. Moros Blaus

- Bàndol moro de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià.

10. Kaimans
11. Moros Verds
12. Marrocs
13. Moros Vermells
14. Moros Grocs

19.00h. Castell de focs artificials.

A continuació, DESFILADA DEL MIG ANY, amb el mateix ordre que la desfilada del matí.

INSTRUCCIONS

- Les desfilades hauran de començar a l'hora indicada i les eixides de les bandes es produiran quan la filà anterior estiga desfilant a l'alçada del carrer de la Pescateria.
- Les bandes de música portaran el seu uniforme oficial i no podran desfilat amb gelabes.
- Els festers hauran d'anar uniformats amb el trage oficial de la seua filà per al Mig Any i no es permetrà desfilat a persones que no complisquen este requisit, ja que l'incompliment d'esta norma serà motiu de sanció a la filà.
- Si alguna filà perdera l'ordre d'eixida, sense motiu justificat, no participarà en la desfilada.
- Les bandes de música hauran de trobar-se cinc minuts abans de l'hora prevista perquè els actes comencen a l'hora exacta.

PROGRAMACIÓN del MIG ANY 2025

Viernes 7 de febrero

19:00h. Inauguración de las exposiciones de los concursos del cartel anunciador, fotografía festera y dibujo infantil. Presentación del Llibret de Mig Any, con el ganador del X Concurso de Relatos.

Salón de actos de la Societat El Trabajo.

A continuación, Asamblea General, con lectura de la Crónica Festera 2024.

Salón de actos de la Societat El Trabajo.

Sábado 8 y domingo 9

11:00 a 13:30 y 17:00 a 19:00h. Exposición de los concursos.

Salón de actos de la Societat El Trabajo.

Lunes 10 a viernes 14

17:00 a 19:00h. Exposición de los concursos.

Salón de actos de la Societat El Trabajo.

Lunes 10

20:00h. Campeonato de cotos.

Kábila de los heladeros (Calle de Mallorca, 2).

Martes 11

20:00h. Campeonato de cotos. Cuartos de final.

Kábila de los heladeros (Calle de Mallorca, 2).

Miércoles 12

18:00h. Mesa redonda festera "El futuro de nuestras fiestas".

Salón de actos de la Societat El Trabajo.

20:00h. Campeonato de cotos. Semifinal.

Kábila de los heladeros (Calle de Mallorca, 2).

Jueves 13

18:00h. Chocolatada.

Kábila de los heladeros (Calle de Mallorca, 2).

19:30h. Concierto de la Banda Jove de la Agrupació ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona, con la dirección del maestro Iván Ortega Verdú.

En el descanso se entregarán los premios de los concursos de dibujo infantil y cabos de escuadra infantil. *Cine de Dalt.*

20:00h. Campeonato de cotos. Final.

Kábila de los heladeros (Calle de Mallorca, 2).

Viernes 14

20:30h. Concierto del Mig Any 2025 de la Agrupació ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona, dirigida por Enrique Montesinos Parra.

Durante el intermedio, la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià entregará los premios de los concursos del cartel anunciador, fotografías, relato festero, petanca, frontón, cotos y retreta. Por su parte, la Asociación Cultural y Festera de Heladeros entregará los premios de los torneos de cotos, parchís, retreta y trofeo intercotos festeros. *Cine de Dalt.*

Sábado 15

11:00h. Desfile de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià y la Asociación Cultural y Festera de Heladeros, con el siguiente orden:

1. Delegados del bando cristiano portando su bandera.
2. Delegados del bando moro portando su bandera.

3. Capitanes de fiestas del bando cristiano y capitán y abanderado de fiestas del bando moro de 2025, capitanes de las Fiestas de los Heladeros de 2025.

4. Miembros de la junta directiva de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià, miembros de la junta directiva de la Asociación Cultural y Festera de Heladeros, acompañados por la banda de música de la filà Moros Grocs.

Al llegar al Ayuntamiento se lanzará una traca.

Seguidamente desfilarán las filaes con el siguiente orden:

- Bando cristiano de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià.
 1. Cavallers del Cid
 2. Pirates-Marinos
 3. Llauraors
 4. Contrabandistes
 5. La Canyeta
- Bando cristiano de la Asociación Cultural y Festera de Heladeros.
 6. Almogàvers
 7. Templarios
- Bando moro de la Asociación Cultural y Festera de Heladeros.
 8. Califas
 9. Moros Blaus
- Bando moro de la Federació de Sant Bartomeu i Sant Sebastià.
 10. Kaimans
 11. Moros Verds
 12. Marrocs
 13. Moros Vermells
 14. Moros Grocs

19:00h. Castillo de fuegos artificiales.

A continuación, DESFILE DEL MIG ANY, con el mismo orden que el desfile de la mañana.

INSTRUCCIONES

- Los desfiles deberán empezar a la hora indicada y las salidas de las bandas se producirán cuando la filà anterior esté desfilando a la altura de la calle de la Pescatería.
- Las bandas de música llevarán su uniforme oficial y no podrán desfilan con chilabas.
- Los festeros deberán ir uniformados con el traje oficial de su filà para el Mig Any y no se permitirá desfilan a personas que no cumplan este requisito, ya que el incumplimiento de esta norma será motivo de sanción a la filà.
- Si alguna filà perdiese el orden de salida, sin motivo justificado, no participará en el desfile.
- Las bandas de música deberán encontrarse cinco minutos antes de la hora prevista para que los actos empiecen a la hora exacta.

Innovación y Servicio en Soluciones de Packaging

BONES FESTES!!!

Mario Cremades Garrigós
635440405
mario.dalmapack@gmail.com

Bones festes!

Comprometidos con el éxito de tu negocio

- ✓ Gestión y planificación fiscal, laboral y contable para autónomos y empresas.
- ✓ Administración de fincas.
- ✓ Asesoramiento y gestión de contratos de compraventa de inmuebles.
- ✓ Solicitud de ayudas y subvenciones públicas para empresas, asociaciones y particulares.
- ✓ Declaraciones de la renta / Planificación fiscal.
- ✓ Cambios de titularidad de vehículos.
- ✓ Impuestos de sucesiones y donaciones y gestión de herencias.
- ✓ Solicitud de prestaciones (jubilación, viudedad, orfandad, maternidad y paternidad).

965 61 33 72
info@asesoriadecs.es
www.asesoriadecs.es

EL SOCARRAT

X Concurs de Relats Festers

L'ARRIBADA

La primera imatge just després de coronar el port de la Carrasqueta direcció a Alacant és imperiosa i fascinatora. Rafa va haver d'aturar el cotxe en un parador que hi ha només passat l'alt. Mal rotllo li va agarrar en veure unes esqueles de marbre negre amb imatge de motoristes que havien faltat en accidents. Va regirar el cap al balcó natural que hi tenia.

Albirava majestuosament la badia d'Alacant, el ponent havia permès una meravellosa vista que s'estenia fins a la Serra d'Oriola. Fàcilment, hi distingia la Creu de la Mola, el pic Corb i el pic de l'Àguila del Baix Segura. A la seua esquerra, sense cap dificultat, el Puig Campana, forat i tot, i el radar de l'Aitana. Sota tenia la vall de Bugaia, verd frondós, amb quatre masos: Viola, la Casa Blanca, Capeta i el mas del Racó. La vista de la seua nova destinació pagava la pena, almenys de primeres.

Pujà al cotxe, la direcció del GPS li indicava que girara a la dreta, després d'haver baixat el port, en plena revolta tancada sense visibilitat, i davant tenint la bassa de Vicent i la rajola de ceràmica, que a penes es podia llegir per la malesa d'herbes: JIJONA LA CUNA DEL TURRÓN, amb unes càmeres de vigilància que no entenia per què hi eren.

Hi havia aparcament davant l'IES Xixona. Baixà del cotxe amb la credencial de professor definitiu. Ell de l'Olleria (olles i plats a bon preu), i sempre que anàvem a València, era un topònim que havíem de tenir en compte, fins al túnel de l'Olleria, tres quarts curts.

Allà rodolava un homenet, ja no destacava per l'altura, sinó per la quantitat de polseres que duia en la mà dreta (hippies, nacionalistes de tres colors, de tela, brutes amb porquera...). L'obrí la porta, Rafa li demanà per la secretaria del centre i amb un posat li indicà que cap endins.

Un passeig entre fanals, jardí botànic, cantina, fins que entrà per la porta principal del centre i que complia, aquell any (sense pena ni glòria) 30 anys des de la seua obertura un gener fred de 1993. Professorat divers havia passat per les seues aules, més tota l'adolescència incandescent i desenfrenada d'aquells anys on s'aprofitava la nit xixonenca amb els pubs de la mítica Puça, el Mesón, el Bebop, el Barbarat, l'Aquario i la discoteca Crack.

Saludà educadament a un home panxut, amb ulleres, diríem panxacontent, rialler i savi en el quefer de l'administració de l'antic Institut de Batxillerat Mixt. Rafa li entregà la credencial que l'acreditava la seua plaça de professor d'història i llicenciat per la Universitat de València anys enrere, i que havia recorregut diversos instituts del País Valencià abans de tenir-hi la definitiva.

Per darrere, una jove secretària, alçava la vista per damunt de les ulleres. Amb un *good morning* i un somriure forçat li encunyà el paper i el deixà sobre un porta-retalls fins que tocarà el seu torn. Poc més li va fer i dir.

Seguidament, anà a presentar-se a la direcció del centre. Intuí on estaven els despatxos. Baixet, amb ulleres i amb cara de pocs amics es presentà qui dirigia de la institució acadèmica. Secament li donà la benvinguda.

De sobte, altre homenet que passava per allà, amb bona cosa d'olor de tabac, i parlant soles, alçà el cap, el mirà i continuà pel camí del corredor. Rafa, bon deductor que era, pensà que aniria a fora a omplir-se els pulmons de tabac.

Poca gent més hi havia i decidí anar-se'n a pegar un tomb pel seu nou lloc de treball. De sobte, aparegué l'homenet de principi, que portava un carro i enmig un llibre, només un. Un altre posat que indicava bon dia.

Les instal·lacions eren noves, i les classes, tot i ser diàfanos, tenien l'equipament necessari per a poder impartir classes. Tot era igual que altres instituts, però es quedà fascinat pel quadre que romania en un dels corredors i que Fernando Galiana Carbonell, segons llegia en la placa, havia mediat perquè el seu autor Jaume d'Scals el cedira al centre allà per 1983. En el centre es podria veure a Sant Vicent Ferrer escrivint algun sermó, a l'esquerra la recollecció del raïm, a la dreta el procés del vi.

La resta de l'institut, la part nova, fets amb envans prefabricats, on poca llum li entrava, i en els mesos de l'hivern faria fred de veritat, i un quasi inexistent sostre el qual, quan plovia, les goteres eren normals, i estaven els corredors amb els poals secs esperant les desitjoses pluges per als camps, però no per al centre d'ensenyament.

L'ANUNCI

La Federació des de feia tres anys estava treballant en diversos canvis per a la millora dels actes. Entre els quals destacava la reducció d'un dia de trons, eliminar la desfilada anterior a la Retreta per tenir més temps i el canvi de dia de la Processó, a més, ajuntar el Mig Any dels *Gelaors* i de les Festes d'Agost.

Discussió i debat que s'havia iniciat en època pandèmica i que els presidents i les presidentes de les filades anaven configurant les propostes on finalment es van quedar amb dues, ajuntar el Mig Any, amb la finalitat de concentrar la festa en un cap de setmana, amb la intenció d'apedaçar-lo, i la següent, més polèmica i que duria rebombori, traspasar a dijous la Processó i acabar la festa amb un Alçament de Capitans adequat a les circumstàncies.

El debat va ser intens i bròfec i la votació amb molta tensió. Una filada, el dia clau, s'hi va absentar i la proposta va tirar endavant per només un vot. El poble torròner, l'endemà, era com el bullir d'una cassola –com ho deia Ausiàs March en *Veles e vents*–.

Als esmorzars de la feina, els dinars o sopars familiars i d'amics on convivia les tesis a favor o en contra de l'acord, eren vius, intensos, apassionats, amb colps a la taula, d'igual manera quan es cantaven les quaranta i guanyaves la partida. "Si sempre s'ha fet així", "no es poden canviar els arguments", "quan la cosa no va bé, s'ha de canviar", "si eixien quatre rates", eren arguments a favor i en contra.

L'església va moure fitxa, i va demanar al Cronista de Xixona, un informe amb dates, documents i fets argumentatius, amb la intenció que la processó no canviara de dia tenint en compte la tradició centenària, ni el

llegat dels avantpassats, ni tan sols la idiosincràsia pròpia i única de l'estructura dels Moros i Cristians. Amb excuses atenent la documentació que es posseïa i justificava en anys concrets.

La gent se'n feia creus al llegir dit comunicat en llengua cristiana. El Programa es va convertir en una plataforma on s'intercanviaven els missatges i les diverses opinions a favor i en contra. La polèmica festera estava servida.

EL NOU DESTÍ. INTEGRAR-SE

Els seus estudis, al mateix temps que els d'història, comunicació audiovisual, li havien ensenyat que per a integrar-se en un nou grup, havia de participar en les activitats socials. Coneixia, per cultura general, que Xixona era un poble molt obert, amb moltes tradicions i costum, moltes festes, amb llegendes i rondalles, dites, refranys, menjars casolans...

En el primer claustre, va seure enmig de la sala d'usos múltiples; metòdic i observador,

per a veure per on tiraven els nous companys. Amb un posat en el cap, va entrar el director. Li va estranyar que no donara un bon dia amb efusivitat. Una lectura d'acta amb més pena que glòria, i un repàs als horaris, calendari i normes del centre, amb advertiments, com si d'alumnes es tractaren. Professors novells que posaven cara d'espants pensant on s'havien capficat.

En el torn obert de preguntes, un professor anomenat pel seu hipocòrisc, Barto, alçà la mà.

—Digues Barto —li contestà el qui hauria de fer de Cap d'Estudis.

—I què fem de l'alumnat que no coneixem?
—Tu saps quan un alumne és imbècil? Doncs, eixos al carrer. —El diàleg arribà al seu fi, i qui preguntà, es quedà amb no saber què dir i què fer.

En acabar l'acte acadèmic, Rafa s'acosta a Barto.

—Quina contestació, no?

LA REUNIÓ

—Ja t'acostumaràs. —Li va respondre Barto i seguidament li amollà i li estirà la mà—. Vols un café?

Anaren a la cantina del centre, apartat de l'edifici principal i reformat però també amb goteres. Entaularen una bona conversa efusiva, amigable i sociable. On anava posant-lo al dia, contant-li la història de l'institut. Barto hi havia estudiat, fins i tot, rient-se, li va contar la repetició d'un curs, i que en a penes dos anys, el centre havia notat el canvi de direcció, però a pitjor. Amb alumnat bo, tranquil, de poble.

—Ací hi ha una sèrie de companys que volen fer coses i, a vegades, et posen molts impediments.

—Passa en altres llocs.

Anava contant-li projectes que havia fet, idees que tenia per a un futur. Li notava entusiasme, coneixedor de la història i tradicions del poble.

De sobte, va canviar de tema radicalment, el que estava present en tots les converses.

—I tu què penses de la processó? Perdó, no t'he dit si ets creient, practicant, o ateu.
—Canvià radicalment de tema Barto.

El professor es va quedar estranyat. Parlaren des de les dades empíriques fins a creences religioses; una bona conversa. Barto s'adonà que el nou company tenia criteri.

Si vols, quedem, i t'ensenyem les quatre coses que té el poble.

Eren els darrers dies de *don Francisco* com a retor i havia quedat en el despatx parroquial per a posar al dia al qui seria el nou capellà, en Salvador, que de Castalla venia per a donar-li altres flaires de novetat, amb un nou discurs irònic i sarcàstic, intentava que el posara al dia de la comunitat parroquial xixonenca.

—*La fe y la asistencia a las iglesias se han ido debilitando en el último siglo, dejando cientos de capillas y conventos abandonados.* —Li comentava en un macarrònic i obsolet castellà, i no entenia la frase i si ni venia al cas.

—No sé a què se'n refereix. A mi m'interessa qui ve els diumenges a missa. La fisonomia dels parroquians, els costums, les tradicions, les dates significatives. Ja sé que les esglésies s'han buidat. La nostra pretesa ha de ser omplir-les amb un discurs modern, acollidor, al costat de la societat.

El nou clergue tenia un sermó actual. Un altre posat, altra finalitat. Amb ganes de treballar i de capgirar un temple buit i envellit. *Don Salvador* continuava amb el seu discurs incoherent:

—Si llegim en l'Evangeli que els Apòstols, entre ells el nostre Patró Sant Bartomeu, li van demanar a Jesús que els ensenyara a orar. Ell els va dir, "quan oreu, digueu: Pare, santificat siga el teu nom, vinga el teu regne, dona'ns cada dia el nostre pa quotidià, perdona'ns els nostres pecats, perquè també nosaltres perdonem a tot el que ens deu, i no ens deixes caure en temptació" (Lc.11,24) Aqueixa és l'oració que el Senyor ens va ensenyar, i... —no el deixà continuar.

—No sé per on va *don Francisco*, però eixe no és el camí.

Va sonar el timbre de la porta.

—Espera a algú?

Poc li havia comentat de la reunió que tindria, res, ni una miqueta. Però n'era urgent, el tema ho requeriria. Convocada per ell arbitràriament i amb una sèrie de festers de la filada cristiana per antonomàsia, els Asturianos. N'Eugeni saludà amb posat seriós *Enric, Espinac, Metralleta*, Fillus i Óscar. Es va absentar Àngel Blanes, tenia consulta i no hi havia temps material, però era una de les peces claus, ja que pertanyia a la Junta Central Vicentina i un dels màxims exponents.

Aquesta organització tenia diverses pràctiques, principalment l'ajuda social i de caritat, però també conservava la independència en diverses àrees determinades, especialment la de Xixona, era l'encarregada de donar a conèixer la llegenda que Constança Miquel havia nascut en el poble terroner (Casa Fonda) i de resguardar documentació secreta del Sant i del seu biògraf, Serafí Tomàs Miquel i Martorell.

L'assumpte no podria esperar. Havien de passar a l'acció. Els experimentats festers havien de fer alguna cosa. Parlaven que el comunicat havia estat molt encertat, però tan sols, eren lletres. Calia engegar la maquinària reivindicativa.

—*Don Francisco*, no ha pogut venir el nostre cap, però tot el que ací acordem hui li ho traslladarem amb immediatesa. La Federació de Festes no ha estat fina. La tradició és la tradició i no podem deixar de lluitar-la. —Comentà el fester amb més edat i amb bigoti prominent.

Salvador no estava assabentant-se del que estava succeint.

Amb discreció, *Enric*, redirigí la mirada i li feu cinc cèntims de la situació festera. Del rebombori que s'havia causat, de les repercussions que podria tenir, de...

—Però a vore —digué Salvador— tindran els seus motius, no?

—Cap motiu val el canvi de la processó.

Una conversa que es va enllestir quan va sonar el xiulet del mòbil. El va obrir i va llegir:

D'Àngel Blanes:

—No poden descobrir-ho! Seria un desastre! La Junta desapareixeria. El desconcert continuaria i posaria en perill, ja no els arguments nostres, sinó la pròpia paraula de l'església.

EL FREE TOUR

Havia passat quasi un mes des de l'ofertament de Barto per a ensenyar-li el poble a Rafa. La cita coincidiria en un esdeveniment que es realitzava des de 1979, les segones festes de Moros i Cristians de Xixona, les conegudes com a Festes dels *Gelaors*. Mataria d'un tir dos pardals, perquè així, també després podrien gaudir dels dinars que s'oferien a les diverses filades de les altres festes, les d'estiu. En un dia on l'ambient cada any creixia, on l'oratge era molt agradable, el carrer principal del poble engalanat amb les banderes amb la bandera de la ciutat, agarrar altra vegada vida, en un descans de la "temporà".

Havien quedat a la porta de l'Ajuntament. Rafa va arribar puntual i es va entremesclar amb els vora cinquanta festers que es resistien a la desaparició

d'aquestes festes amb una història de quaranta-quatre anys, i que era el nexa d'unió entre el seu destí de treball i el seu lloc de naixement, els músics i els Mirons agradosos de la música. Es va posar en un raconet i va sentir com dirigiren un pasdoble.

En eixe mateix moment va arribar Barto que li va comentar el nom de la peça.

—És *Fiesta en Jijona*, una peça que s'ha convertit en l'himne de festes.

El professor i nou company de Rafa el va posar al dia de l'esdeveniment fester que se celebraria en el dia de hui. Unes festes que van tenir el seu moment àlgid en la dècada del 80- 90 i que, vulguem o no, va morir d'èxit.

Només un reducte d'entre cinquanta i seixanta festers mantenien les festes, amb ajut institucional i el suport dels festers de l'estiu.

Ara quedaven quatre filades, dues cristianes (*Templaris* i *Almogàvers*) i dues mo-

res (Moros Blaus i Califes), pel camí quedaren Beduins, Dragons, Creuats i Bandolers. I molts anys de nevades, pluja, fred, que feren que decidiren canviar-les a l'octubre, on encara es nota l'estiu. Hi ha molts actes, però als xiquets el que més els agrada és quan reparteixen gelats, i el diumenge, fan una ofrena floral, i les festeres es posen el vestit folklòric del lloc on gelen.

Després de la suscita explicació van començar la visita. Li va comentar que ell realitzava un *Freetour* amb el nom "*De los Musulmanes al turrón*", on començava en la Casa Consistorial, pujarien al castell i aniries baixant pels carrers de la part vella del poble.

Li va comentar que aquest recorregut no era massa visitat, Xixona no tenia l'atractiu com ho poguera ser altre poble o ciutat amb més coses per a veure, però també, perquè, per altra banda, no havia estat explotat com calia, amb una indústria molt potent com la que tenien, i que havien passat de l'olor de mel i ametla torrada a, segons la direcció del vent, fa olor de merda!

Comentari que donà peu a què parlara Rafa.

—Doncs, jo vaig treballar com a locutor a l'antiga canal valencià, Canal 9.
—Redeu, un famós al poble.
—No, abans, ja saps com funcionava allò. Havies de tenir amics o amigues, i callar quan et tocava.

Barto va tallar el tema radicalment amb l'inici de la visita. Li va comentar que aquest era el segon ajuntament, el primer el tindrien enfront, en aquest edifici, on s'albergaria l'antiga presó. Una cagada arquitectònica xixonenca dels principis dels setanta, perquè va eclipsar el campanar. Per cert, l'església és barroca i de les quatre campanes, tres en són medievals.

Continuaren direcció carrer el Vall, però no abans, sense fer-se un blanc i negre. La visita també era culinària en el dia de hui, li afegia. Un café gelat amb mantecao i no amb vainilla, com el posen en altres llocs.

Passaren per davant del pub de la Puça, cau juvenil de música rock, inici de les germanes que regenten l'Entrepà, on oferien sandvitxos, hamburgueses, pinxos... Nits màgiques de bogeria xixonenca, troballes d'amor, comandat per dos grans: Santos i Eliseo. El germà d'aquest, Josep Mateo, era un narrador costumista amb bona ploma i una narrativa molt peculiar, i en el seu darrer llibre, *Xixona Íntima*, descobries els amagatalls de la personalitat xixonenca.

Dues cases més avant trobaren el que s'anomenava la Casa Fonda, i segons la tradició, la mare de Sant Vicent Ferrer, Constança Miquel, hauria nascut ací.

—Després arribarem a l'església vella i et trobaràs una sorpresa.

El carrer el Vall seria, a principi de segle, el centre neuràlgic de la població torroneira. Arribaren a la font del principi del carrer, antic abeurador, i pujaren la costera molt pronunciada del carrer la Vila. Ací es trobaren les principals fàbriques de torrò artesanal, fins que passaren a la part nova del poble, i a principi dels noranta, quan s'adonaren que els camions costaven molt entrar i eixir, es crearen els polígons que ara existeixen.

La següent visita fou al grafit que es trobava quasi al principi del carrer Badia, prop de la font de l'Andana, minaret àrab convertit en símbol cristià, l'església vella, quan Jaume I atorgà el títol de poble, farà huit-cents anys.

Des de la part de dalt li ensenyà l'església nova que es va crear perquè el poble ja no cabia amb l'església vella que després l'ensenyà.

—No té res en especial, sinó l'incendi de 1972, ara fa cinquanta-un anys, i uns diuen que eixe dia es va produir el tercer miracle de sant Sebastià, perquè es va cremar tot excepte el sant, i ara el coneixen com Sant Sebastià el *Negret*, perquè es va ennegrir pel fum de l'incendi. D'estil barroc.

En les escales que pujaven a la font del *grifo* li contà la llegenda que diu que Jaume I va fer nit en el Forn *d'Oliveros*. I el segon monument més antic del poble, l'església de Santa Maria, popularment coneguda com l'església vella, en la plaça nova, a l'estil gòtic, segurament del segle XIII i on només es conserven trossos de pilars i la portada amb Santa Maria al centre i al costat dret Sant Bartomeu i a l'esquerra Santa Bàrbara.

—El dimarts 17 de juliol de 1923 el sostre, després d'unes fortes pluges, va caure, i no es va reconstruir, i altra data, que hauríem de tenir en compte va ser, que, segons conten, en un dels darrers viatges de Sant Vicent Ferrer, va parar el 1411 i va fer un sermó. Però no tenim constància documental.

S'acostaren al carrer Sant Pasqual, amb escales molt empinades, quatre cases quasi en estat de ruïna, difícils d'arreglar perquè l'accés només es pot fer per escales, i arribaven al carrer Trinquet, atzucac amb molta activitat en èpoques passades.

En la font, coneguda com la de la Lote-ria, Barto li explicà que la gent s'entretenia d'aquesta manera, i un poc més avant, seria el pagament del Delme. Rafa al ser especialista en història, va apuntar:

—L'impost que pagava el poble el 10% de la seua collita per assegurar el manteniment del clergat i els edificis religiosos.

—Sí, més o menys com ara amb l'IBI, no?
—Rafa va riure!

El carrer Sant Vicent era costerut, també presentava cases parcialment enderrocades, i era una qüestió pendent, perquè no se li havia tret el profit a la part vella del poble, com s'havia fet en altres poblacions costeres amb edificacions paregudes. Una vegada travessat aquest carrer Rafa va veure la imponent Torre Grossa. Barto li explicava les dues parts ben diferenciades, la part més vella amb una rehabilitació forçosa i la part que va construir Jaume I. Li va contar que en la reconstrucció del castell es va trobar la quarta paret i que ara es podia pujar dalt de tot i a la Torre de la Fe.

Arribaren a l'antic molí, la Torre Blai, edifici on es va produir el primer miracle de sant Sebastià. Li va agradar la llegenda, i continuaren fins al carrer Raval, amb la parada quasi obligatòria del Forn i la xarradeta amb Teresa, i un poc més amunt, el segon miracle de sant Sebastià.

La visita fou d'allò més constructiva. Rafa, en el seu vessant catòlic, que no el confessava a ningú, i que fins i tot, la mantenia com a secret, es va quedar amb dues dades, la Casa Fonda i el Sermó de Sant Vicent Ferrer en l'església vella, tot i no tenir documentació que ho justificaria, però sí indicis, les llegendes les crearaa el poble i van passant de generació en generació. Era un apassionat de la figura del sant valencià, amb tanta devoció i s'havia quedat corprès del socarrat que hi havia en la seua nova ubicació de treball. Disposava de gran part de la biografia santvicentina, el coneixia de cap a peus, comptava amb una visió àmplia dels *Sermons*, que havia llegit i desglossat.

Amb tot, la seua tesina versava sobre les llegendes de sant Vicent Ferrer, la influència dels seus missatges, les sentències i les prediccions futures, profecies que augurava en certs sectors de la població més influents i d'alta classe social.

Sobretot, el que més l'apassionava era el de les prediccions futures, molt desconegut i poc estudiat en l'hagiografia del sant; ja que ell, Rafa, havia descobert dues inèdites: la caiguda de l'Imperi Bizantí en mans dels turcs otomans, l'arribada de la Pesta Negra a Europa; també era comentat la de la reforma de l'Església catòlica; prediccions, que, per altra part, pertanyien a la tradició i la devoció popular, i no estaven recolzades per proves històriques sòlides, llevat de les que havia esbrinat Rafa.

Ell tenia un indici, i no podria desaprovechar-lo, i més, quan venia de la mare del Sant. Metòdic com ell, amb bona planta, amb veu convincent, i ja havia realitzat un pòdcast, sobre el tema susdit. Pot ser la mare l'haguera pogut influenciar?

—Anem cap a la kàbila. —Va concloure la visita amb contundència.

SEGONA REUNIÓ

Aprofitant l'Entrà dels *Gelaors*, i que gran part de les filades de les festes d'agost organitzaven dinars amb la finalitat d'ambientar el dia, Àngel Blanes aprofitaria l'avinentosa per a reunir-se amb part dels pilars de la seua filada, els Asturianos i que un any van conformar el *Pentavirat* en l'any de capitania, i decidir les actuacions a seguir sobre el canvi de data de la processó. Ells tenien una comesa que havien jurat feia anys.

El punt de reunió aquesta vegada no seria en la Casa Parroquial, sinó en la Casa Fonda. Poques vegades restava oberta aquesta casa i sobtava que la persiana estigués aüssada.

A les dotze havien quedat, perquè ja sabeu que: "qui a les dotze no ha begut, el dimoni se l'endú", i que llevat d'aquest refrany, la sessió s'iniciava amb un resum de l'assemblea que, amb caràcter ordinari, s'havia convocat amb segell de celeritat a l'ermita de Sant Vicent Ferrer de Lliria, temple jubilar, coincidint amb la commemoració del VI Centenari de la mort de sant Vicent Ferrer (1419-2019), ja que s'havien assabentat del canvi de l'acte religiós a la ciutat més dolça del món.

Blanes havia comentat que el prior de la confraria de Sant Vicent Ferrer, Vicente

Miquel Cerez, estava molt preocupat. Ningú podria descobrir-ho.

Enric i Fillus, atents a les explicacions, saltaren amb renecs i crits blasfèmics contra part dels membres que conformaven la Federació de Festes.

—Són una colla d'ateus!!! —exaltat Enric.

—Són fills del dimoni!!!! —excitat Fillus.

Deixeu-vos de bramuls i concretem, que la meua dona i fills estan esperant-me. Volem visitar el nou retor, i presentar-nos.

Òscar proposà la primera acció, que seria inundar d'escrits el *Programa*, amb articles documentats, possibles conseqüències i donant la idea que la tradició no es podria canviar i que sempre s'havia fet així.

Els assistents no posaren cap pega, i feren un llistat de bons escriptors, amb renom i que estigueren per la causa.

—Dins d'un mes ens trobarem al mateix lloc i mateixa hora.

Isqueren en el mateix moments que passaren Rafa i Barto.

—No és ací on va nàixer la mare de Sant Vicent Ferrer? —li digué a Barto.

—Sí que t'has quedat amb la visita. Sí, però segons sempre de la tradició.

La porta es va obrir i Rafa, com a encuriós i atent com n'era, es va adonar del quadre que romania penjat en el centre de la paret, al fons de l'habitacle i era el mateix que

una part del socarrat que hi havia a l'institut. Estranya coincidència, pensà!

Rafa s'avançà i preguntà si podria entrar.

—No sou benvinguts. Només els membres de la Confraria.

Abaixaren la persiana i cadascú prengué un camí.

—No els faces cas. Asturianos són!

Rafa es quedà pensatiu. Era molt observador i estava segur que la imatge coincidia, i la reacció no havia estat la més adequada. Ja tenia alguna cosa per a fer el pròxim dia de classe.

EL DINAR DELS GELAORS

Abans d'entrar a la kàbila ja se sentia la remor de la gent. L'Entrà dels Gelaors s'havia convertit en un dia marcat en el calendari dels amants de la festa, per l'ambient que es creava; restauracions de gom a gom, banderetes al carrer principal, eixes pessigolles a la panxa...

Un centenar de persones entremesclades, quint en la mà, converses amigables romanes dins d'aquella espècie d'aparcament habilitat. Rafa entrava un poc cohibit, però, la cohibició li durà el temps que li posaren una cervesa en la mà, i no pogué dir que ell no bevia i no era massa assidu a aquests tipus de celebracions sociofestives.

Barto el presentà com un més i de seguida es clavà en la conversa dels components

de l'esquadra. Es va sentir còmode. L'amfitrió li ensenyà el cau de trobada, les fotos en blanc i negre, els personatges, un poc d'història de la filà, mentre anaven empasant cervesa i diverses tapes.

Vora les tres de la vesprada, el soroll s'incrementava i la gent seia a taula. Maria Dolores, cuinera des de feina més de quinze anys en la filà, havia preparat un arròs amb conill molt diferent del que havia tastat anteriorment.

—Les coses bones s'han d'apreciar i tenim una cuinera que no volem que es jubile.
—La veritat és que està molt bo.

La tertúlia va ser d'allò més agradable, quant anècdotes de festes passades, mentre empassaven licors forts i torrons artesanals de bona qualitat.

—Xe, us recordeu del dia que vam pujar al balcó de Saül el torroner?
—Ostres, ja fa temps que va ploure d'això.
—Conteu-li-ho a Rafa.
—Això que, un de nosaltres, que el coneixia, quan passàrem en l'acte de la Banyà, va tocar el timbre i allà que en compte de pujar el convidat, vam pujar set o huit. Hi havia de tot: pernil, formatge, cervesa ben fresca, cacaus... i una piscina *toy* per a tirar aigua a la gent festera. I ens va dir que no podíem tirar als músics, i la primera banda que va passar, la dels Verds, li vam llançar tres o quatre *pogaloes*, i va parar la música i vam sentir... "A què no teniu ous de tirar altra?"
—I abans que acabaren la frase, vam repetir l'acció, amb el malestar dels amfitrions. De sobte va aparèixer Hilarión, en la casa d'enfront, es va haver d'amagar dins, i treia un mocador blanc en senyal de pau, i li déiem que no es preocupara, i res, no vam

fer cas del símbol, i després un que passava per baix llegint l'especial de festes, li vam deixar caure quinze litres, i es va quedar en les dues mans un tros de periòdic, perquè la resta va pegar en terra per la força de l'aigua, i va girar el cap amb cara de pocs amics cap a dalt.

—Ei! Que són vora les sis i mitja, i ja han tancat la barra. On veurem l'Entrà?
—Anem al pub?

Es van dirigir al mític establiment. L'ambient era palpable. Es transmetia l'alegria, el bon rotllo. Uns parlàvem amb altres, els altres amb els uns, quan la corba d'alcohol estava en el punt més àlgid.

Veieren passar els Cavallers del Cid, al quart d'hora, els Templaris i de seguida, els Almogàvers. Es feren vora les set i mitja, i Rafa, poc acostumat va voler acomiadar-se educadament.

—Barto, em retire. Ho he passat molt bé, però ja n'he tingut prou.
—Ho entenc, si no et sap greu, em quede amb la gent.
—Clar. No et preocupes.

Rafa baixà el carrer mentre contemplava l'ambient eufòric que hi havia, i tenia una necessitat imperiosa d'entrar a missa. No ho pensà dues voltes i s'encaminà cap al temple parroquial. No sabia si trobaria espiritualitat o la curiositat que li havia sorgit al llarg de la visita del matí. Se signà i segué en els darrers bancs. Va arribar quan estava dient l'evangeli, i tot seguit, va començar l'homilia.

El nou retor, davant d'un oïdor de missa on la mitjana d'edat superava amb escreix la huitantena, versava sobre un antic confrare, un home d'aspecte senzill i cor humil, era

l'ànima de les festes dels Moros i Cristians. No destacava amb paraules grandiloqüents, però la seua influència era palpable entre els veïns.

Amb una discreta eloqüència, Àngel guiava les celebracions amb la devoció de Sant Vicent Ferrer com al seu far. La seua predicació, alhora subtil i poderosa, recordava a tots la importància de la pau i l'enteniment enmig de les festes que commemoraven enfrontaments històrics.

En una nit de festa, quan la lluna il·luminava amb suavitat, Àngel pronuncià una frase que ressonà com un secret compartit amb l'esperança d'una nova comprensió. "En l'ombra dels trons, descobrirem la veritable llum de la fraternitat".

Aquesta frase, ficada enmig del sermó, el va traure de l'estupor fester que rondinava pel seu cervell d'entre acudits, ballades i rituals, Rafa s'interrogava sobre el significat d'aquelles paraules enigmàtiques. Com una clau secreta, començà a entendre que la veritable llum, mentre mirà la figura que romania il·luminada a la dreta de l'altar de Sant Vicent Ferrer.

Va acabar la litúrgia, i mentre els devots eixien a poc a poc, sense abans regirar-se i fer-se el senyal de la creu, Rafa es va acostar al sant, i el va contemplar, sense pressa, qualsevol detall li donaria algun indici, o pot ser no, estaria equivocacat. Anaren apagant-se els llums de l'església barroca, al mateix temps que el retor Salvador eixia de la vicaria, i s'adonà de la presència del professor.

—Espera! —li comentà al sagristà—. No les apagues. Disculpe, el puc ajudar —dirigint-se a Rafa.

—Bona nit.

—Salvador —li estirà la mà en forma de presentació—. Sant Vicent Ferrer, personatge il·lustre que destacà entre molts.

—Ja ho pot dir. Rafa —li correspongué amb la mà—. Res, estava observant-lo. Soc un apassionat d'ell, i res, un nouvingut que ha vingut a treballar de professor d'història. Hui, un company, en una visita pel poble, ha estat parlant-me, entre altres coses, de la relació del sant valencià i Xixona, i en la Casa Fonda, al carrer el Vall, uns m'han dit que no podia entrar de manera brusca, cosa que m'ha fet pensar. No sé!

—No ho tinga en compte. Hi ha gent que és poc empàtica.

—Però fixe's, aquesta figura del sant, la que té el dit en alt, és la segona vegada que hui l'he trobada, i hi ha una tercera en el meu lloc de treball.

El nou retor també observà l'altra del sant, una figura de grans dimensions, bastant ornamentada. Amb tonalitats daurades i marfils.

Rafa li va comentar per damunt la relació investigadora que hi tenia. Sembla que al retor li va encuriosir la dèria que tenia.

—Sí, em vaig fixar el primer dia. És el sant més gran que tenim. És un sant que protegeix. La ferradura —comentava— és un símbol significatiu associat a Sant Vicent Ferrer. Segons la tradició, és sovint representat portant una ferradura a la mà o associat amb aquest objecte. La ferradura simbolitza la protecció, la bona sort i fins i

tot es diu que té el poder de repèllir el mal. Es creu que Sant Vicent Ferrer va tenir la capacitat miraculosa d'assegurar la protecció divina a través d'aquest objecte.

—Anem eixint? —Convidà a abandonar el temple pel corredor dret. Hi havia una placa on es feia referència al dia que van dur la relíquia. Allà pel 1983.

Rafa es va quedar llegint-la, al costat de Salvador, que encara no ho havia fet.

—Redeu —Va exclamar aquest últim— S'ha adonat que la ferradura està solta, no com l'escut que supose que serà el de Xixona?

Salva va traure el mòbil i va engegar la llanterna; va mirar al mossén perquè li donara el vistiplau per pujar al banc, i aquest no va fer cap gest que li indiqués que no el deixara. Amb molt de compte, va traure l'escut del lloc i va trobar un tros de paper engroguit. El va desplegar i va trobar unes inicials en vertical.

H.D.J.
F.G.C.
C. 33
P. 127
2 p.

No tenia ni idea del que podria significar, però incitador era. El va fotografiar i el va deixar en el mateix lloc, tot i que la ferradura no coincidía del tot.

Isqueren els dos mantenint una conversa amigable i agradable, al mateix temps que el sagristà, definitivament, apagà els llums i tancà la porteta del temple. Salvador va travessar el carrer i va obrir sa casa. Rafa, seguí carrer la Vila, pensatiu, amb les mans creuades al darrere de l'esquena. Sabia que aquell paperet tenia un significat.

SEQÜELES

Diumenge, tercer i darrer dia de les Festes dels Gelaors, era tot un seguit d'actes, que quasi se superposaven. Els festers i les festeres van haver de decidir reduir en un dia les seues festes, perquè el nombre de participants havia minvat de bon tros. No podien mantenir-les i l'Ajuntament es va fer la proposta. Així, les despeses abaixarien i podrien assegurar-les.

Començaven amb la Diana. Pocs festers. La nit anterior a la kàbila dels Gelaors, la més gran del poble, hi havia hagut massa disbauxa, amb un bon grup de música que no va deixar indiferent al veïnat, que es queixa a la policia municipal sense massa èxit.

Esmorzaven i seguidament tindria lloc l'Am baixada del Moro, amb els actors i les actrius i algun altre despistat que no se n'anava per a no deixar-los sols. Només acabar, l'Ofrena floral. Una desfilada folklòrica amb els vestits típics dels seus destins de treballs. Acte colorit, amb el sol del migdia, amb una bona temperatura que feia engalanar-se al públic, majoritàriament major.

Totes les festeres amb ramells de flors que entregaven al retor en entrar a missa i que es posaven en l'estructura de fusta per a l'ocasió, no tenia les dimensions de la Mare de Déu dels Desemparats, però.

Àngel Blanes tenia la litúrgia marcada en el calendari que l'Ajuntament de Xixona sempre relegava per Nadal va acudir a l'esdeveniment esmentat religiós. Almanac, que, per altra banda, publicava sempre una temàtica fotogràfica, i com que l'ens municipal volia pretendre que l'ONU declare el 7 de novembre el dia internacional del torró, el va dedicar a diverses fotografies antigues amb aquesta monotemàtica.

La parròquia comptava amb un quòrum respectable. Ell sempre al costat dret de l'altar, en els bancs que eren tapats per uns dels pilars; arrecerat, podria tenir la intimitat que requeria la sessió religiosa. Era el primer ofici que oiria del nou capellà, li havien dit que el discurs no era tan conservador, tot i que ell n'era. Va escoltar l'evangeli, seguidament de discurs reflexiu. No el va apassionar massa, no tenia l'atenció que podria tenir amb el bisbe de la catedral de València.

En un dels moments de descuit, dirigí la mirada cap a l'altar de Sant Vicent Ferrer que estava il·luminat i recentment restaurat per unes humitats. Havia quedat bé la reforma. Semblava nou, emperò tindria més d'un segle. Continuà l'observació a la placa que feia referència a l'acte del 12 de febrer de 1983, un dia molt desagradable, si parlem del fred i la neu que van patir en la porta de la Casa Fonda, i va ser aquell dia que van posar la placa commemorativa, i abans, el pergami en l'escut de la ferradura.

Es va adonar que l'armadura no estava correctament encaixada. Es va exaltar. Es va posar nerviós. Volia que la missa arribara al seu fi, perquè es buidara de feligresos i poder descobrir que havia passat.

Feu la mateixa acció que Rafa i Salvador, però ell estava sol. Es va pujar al banc, tragué el mòbil i va observar que ho havien forçat. Havien descobert les inicials. Tot seguit, ho ajustà i avisà de nou al grup pel WhatsApp.

—Han descobert el primer pergami! Hem de descobrir qui ha sigut.

La resposta del *Pentavaritat* va ser ipso facto amb dues formes: Molt bé! I una emoticono amb el dit alçat. 👍

LA MINISTRA

Havia sigut un cap de setmana molt intens, d'aquests que en compte de descansar arribes a la feina més cansat, però això sí, amb altres aires de serenitat, la ment desperta, amb ganes de treballar i de saber que havies aprofitat el temps. Feia poc que havia començat el curs, i encara estava en procés d'adaptació: coneixent l'alumnat, els companys, i si donava el cas, conèixer amb un poc de profunditat alguna companya. Era la seua assignatura pendent, trobar una parella per a fer un camí junts.

Els dilluns entrava amb energia, i més quan estava excitat, això d'anar a trobar pistes, com si fos una gimcana, la cosa estava que li ho havia de contar a algú, i amb qui tenia més confiança (tot i que el seu pare deia: "amics, amics, em sobraria algun dit de la mà") era Barto.

El seu horari no li permetia tenir molt de temps lliure. I entre classe i classe, pel corredor, va coincidir amb el company.

—T'he de contar una cosa.

—Què?

—Demà ho faré. Que hui sembla que vaig amb l'esma fora.

A mitjan matí era l'únic moment que tenia per poder fer algun quefer acadèmic (fotocòpies, organització de la setmana...). Es dirigí cap al seu departament i de sobte va veure una persona que li sonava del dis-

sabte i que entrava al despatx de la direcció del centre. Era Àngel Blanes, per quin motiu havia vingut a l'institut? Va mirar de reüll, la porta es va tancar.

Va obrir la porta del Departament, tot ple de mapes físics i bibliografia referida a la geografia i la història; lloc confortable, tranquil dels crits dels adolescents. Segué en una de les taules de treball repletes de treballs per corregir, d'exàmens ja corregits per entregar, de publicitat de les editorials. Tragué el mòbil de la jaqueta i repassà els correus.

El primer correu que havia entrat al voltant de les huit del matí inspirava llegir-lo, amb assumpte: DIVENDRES ENS VISITARÀ LA MINISTRA D'EDUCACIÓ; seria una cita història, una ministra del govern d'Espanya al centre. Primerament, passaria pel Consell Regulador del Torró amb la finalitat que li explicaren el funcionament de la Formació Bàsica Dual, i després el centre on es desenvoluparia l'acció acadèmica, a més d'ensenyar-li el centre en el seu estat esplendorós de l'alumnat.

Va ser una setmana de molt trapig. Els despatxos era molt transitats, un professor demana audiència per a poder completar la instància d'un projecte per al centre i se sentia des de dins que en altre moment. L'implicat, i amb el tràmit pendent, li recordava que divendres era el darrer dia per a tramitar-lo i que no es preocupara que al llarg de la setmana trobarien un lloc per a fer-ho. Un altre recordava que demà no aniria per tenir cita amb el metge, i així, un no parar.

La setmana arribava a la fi, amb l'estrès que proporcionen els i les adolescents. Rafa estava cansat, va arribar un poc abans de les classes per agarrar el llibre, va compro-

var com l'equip directiu i aquells qui tindrien sort de poder estar amb la ministra d'Educació s'havien mudat per a l'ocasió. El professor que dilluns demanava per poder fer el tràmit, tocava al despatx just en el mateix moment quan Rafa passava i sentia que hui no era el dia, i que ja ho farien.

—Però, si hui és l'últim dia?

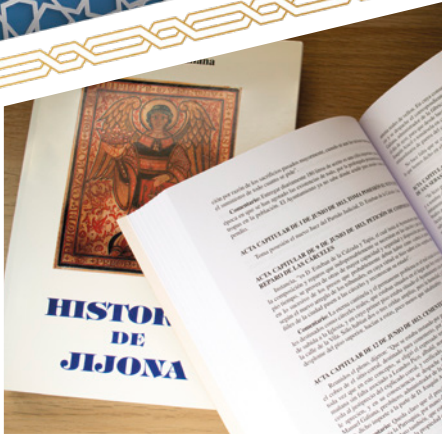
—Aquesta vesprada! —amb un to contundent i no tenint l'empatia que es mereixia el company.

Vora les deu del matí, la comitiva entrava per la porta principal. Periodistes, fotògrafs, càmeres de televisió, l'alcaldeessa del poble, els regidors més afins, convidats a l'acte. Uns pocs anaven ensenyant-li les instal·lacions. Coincidí amb el pati de l'alumnat i molta curiositat i preguntes que es feien els alumnes. Rafa, que eixia de classe va poder apreciar, amb alguna que altre dificultat pels crits de l'alumnat, el discurs del qual ara reconeixia el qui estava en la Casa Fonda.

El comboi arribava al primer edifici i allà es va avançar Àngel Blanes per a fer-li explicació oportuna a la ministra d'Educació. Iniciava el

seu discurs, amb una espècie de reneig cap a la comunitat educativa en general, perquè no sabien el que tenien entre mans. Un quadre, amb la tècnica del "socarrat" (com l'arròs, apuntava un altre en una intervenció que no anava enlloc) del pintor valencià Jaume d'Scals, que amb l'ajut de Fernando Galiana el 1976, dos anys abans de la mort de l'artista, el va cedir al primer institut, en el cabeç del Través, i que si volien tenir informació al respecte podríem buscar-la en *Historia de Jijona* del primer batle electe.

Feia una descripció del mural i sorprenia l'explicació als allà present perquè la figura central no n'era Sant Vicent Ferrer, sinó el frare dominic Serafi Tomàs Miquel i Carbonell que escrivia en un pupitre. Tot el món sabia que Xixona era el bressol del torró, abans, però eren productors de vi, fins que va arribar la filloxera, l'insecte paregut al pugó que matava les vinyes, que era la part de l'esquerra de la pintura, amb els fons del cabeç del Corb, les runes del castell o la Penya Migjorn, amb tot el procés de recollecció del raïm.

La figura central per al frare dominic, i dalt, el sant valencià, i a la dreta la producció del torrò, que apuntava que els xixonencs i les xixonenques van haver de reinventar-se, i les relacions que tenien amb la cultura àrab, el van portar a ser el centre del món i artsans del producte que endolceix a bona part dels domicilis en època nadalenca.

—Però, com ja els he comentat, en el llibre *Historia de Jijona*, podran trobar-ne molta més, d'informació.

Va acabar la seua dissertació, es va acomiadar, i van continuar la visita pel centre. Els afortunats seguien com a corders a la ministra. Rafa va aprofitar el que quedava del temps d'esbarjo per anar al departament. Mentre es menjava una poma, observava sense massa atenció la llibreria que tenien; es va adonar que hi havia una secció de bibliografia de llibres del poble. Destacaven dos gruixuts amb tapa dura blanca. Va treure el primer, era el llibre que havia comentat Àngel. Mossegà la poma amb força, li havia vingut una llum, no podria ser.

Tragué el mòbil i buscà en l'apartat de fotos el pergami que havien trobat Salvador i ell en l'església. Les inicials coincidien, H.D.J.

Historia de Jijona, feien referència al llibre, i les següents a l'autor, F.G.C. a Fernando Galiana Carbonell. Pegà altre mos al fruit, una poma gelada de la Sarga, i aguantant-la amb els queixals, s'imaginà que els números correspondrien al llibre. Buscà el capítol trenta-tres, la pàgina cent vint-i-set i llegí amb atenció:

“JIJONA EN EL CENTENARIO DE SAN VICENTE: «La fecha del V Centenario de la muerte del genial polígrafo valenciano, del esclarecido varón y celestial Santo, en vida, Vicente Ferrer y Miquel, ha despertado en Jijona gran entusiasmo animado por la sospecha fundada en el recuerdo de los relatos oídos, de sus abuelos y bisabuelos, y estos a sus mayores, de que San Vicente Ferrer, fuese oriundo de este Rincón patrio».

Continuava llegint amb excitació:

«Su biógrafo por excel·lència, Serafí Tomàs Miquel, guardará la profecía que debe ser custodiada para que nunca vea la luz, aunque el sol la ilumine en el día de la señal, bajo la sombra estará la luz».

Seriós, acabà de mastegar la poma, lentament. Sabia que havia descobert un indicador. Estava concentrat en els seus pensaments; per on havia de continuar? Va deixar el llibre al seu lloc, sense abans haver-li fet una fotografia. Va escoltar els primers compassos de la cançó de *La Fúmiga* “Mediterrània” que marcava el fi del pati. Agarrà els llibres i se'n anà cap a classe, estimulat per la troballa.

Al segon pati, ja amb més tranquil·litat i sense tota la comitiva que havia visitat les instal·lacions, coincidí amb Barto fent-se un piscolabis a un jardinet. Li contà fil per randa la conversa amb Salvador el dia del dinar, i la troballa, amb els escrits. Necessitava ajuda, i el company li digué:

—Jo puc ajudar-te!

EL CASINO

La societat més gastronòmica que cultural “El Casino” havia organitzat, a petició d'un grup de socis i encomanats per l'anterior rector, que casualment, pertanyien al *Pentavirat*, una tertúlia amb reconeguts membres de la cultura xixonenca amb una ideologia conservadora i religiosa, enfront de destacats membres progressistes de la festa, i que postulaven a favor de la mesura del canvi de l'acte de la processó de festes.

Com a moderador de l'acte tindrien al president d'aquesta prestigiosa entitat xixonenca, Toni Mira, que advertia que havia apostat pel diàleg, la concòrdia i postulació d'una solució amistosa. No volia que s'hi convertira en una guerra dialèctica amb blasfèmies, desconsideracions i enemistats, perquè la Festa era un d'inflexió en un món individualista en els temps que corrien.

Va donar la paraula als representants de l'oposició al canvi de dia que, exposaren, amb els mateixos arguments que la nota que havia publicat el Consell Pastoral. Obrien amb una sentència ferma de la boca de Enric:

—“En cap moment la Federació va comunicar a la Parròquia la proposta d'un possible canvi. Tampoc va informar la decisió que des de la Federació es va adoptar”.

Continuava la dissertació, mirant el full:

—En segon lloc, l'escrit del Consell de Pastoral de la Parròquia manifesta la seua disconformitat amb la mesura perquè, a part de la seua unilateralitat, “no té en compte ni la tradició centenària, ni el llegat dels nostres avantpassats, ni tan sols la idiosincràsia pròpia i única de l'estructura dels dies de Moros i Cristians de Xixona...”

—I les dades de 1898, 1902, 1905, 1919, 1939, 1955, 1963 i 1965, on es pot justificar que d'aquesta manera es pot constatar que la Processó se celebra a manera de colofó dels dies de Festes de Moros i Cristians en honor a Sant Bartolo i Sant Sebastià, culminant amb la veneració de les relíquies pels devots festers i poble en general. Per tant, traslladar la Processó a un altre dia suposarà perdre el sentit originari dels actes finals de les Festes, més encara quan es pretén celebrar-la fora de trilogia festera. Quedaria totalment desubicada i fora de sentit realitzar la Processó abans d'iniciar les Festes de Moros i Cristians.

Per contra, el membre que aportava la Federació de Festes era Barto, que des de feia molt temps que pertanyia a aquest ens fester, donava dues dades importants, ja que s'encarregava de qüestions històriques.

—El canvi de mes de les festes de gener a agost el 1904, i la gent no estaria massa a favor d'eixe canvi tan substancial. A més, l'any 2010, es va canviar de la vesprada al matí la processó del Miracle, amb la finalitat de dignificar-la, amb la mateixa manera que es pretén amb aquest canvi.

Barto va anar desglossant els diversos canvis i les incorporacions d'actes festers dels darrers anys: el Mig Any el 1976, l'Himne de Festes, l'evolució de la Banyà, la recuperació de l'Entrà al Partidor, a més, introduïa un document, del *Programa* de 1898:

«El día 29 de enero (víspera de la Trilogía Festera) a las cinco de la tarde saldrá del Templo Parroquial la Procesión del Santo Patrono (...) con

asistencia de las Comparsas de Moros y Cristianos, Cofradías, Corporaciones y banda de música bajo la presidencia de M. I. Ayuntamiento».

La tertúlia anava agarrant força, començaren a demanar la paraula diversos assistents que donaven les seues opinions, sobretot, el posicionament que guanyava era l'oposició al canvi, en una local on el conservadorisme encara era patent i la mitjana d'edat era elevada, i el pensament de dretes.

Toni Mira, president, vist que allò anava caldejant-se va decidir tallar de soca-rel el debat abans que es convertira en una batalla campal. Agraí la participació i diluí la concentració. Allà es feren dos bàndols ben diferenciats mentre prenién un aperitiu. Barto demanà una cervesa i observà els quatre quadres que penjaven en una de les parts de la societat, eren del pintor xixonenc Pepito Fajardo, alguna cosa havia llegit d'ell, no recordava el lloc. S'acostà, perquè tot i estar fa una pila d'anys, no els havia observat amb deteniment.

Parà atenció en un d'ells, el segon començant per l'esquerra, amb diversos personatges vestits de festers degustant, suposadament, alguna beguda refrescant. Llegí el títol del quadre: "Bajo la sobra de la luz", i les inicials S.T.M. Cavil·lava, mentre va treure el mòbil i va veure la foto que li envia Rafa. Massa coincidència del lema i les inicials.

—S.T.M.? No voldrà dir Serafí Tomàs i Martorell? —parlava amb veu baixa. Feu la foto al quadre i al detall. S'acomiadà secament i isqué per la porta.

Àngel Blanes, que es trobava entre els presents, es va galivar que Barto havia copsat

el detall del quadre. Tenia la mosca darrere de l'orella, Rafa i el company estaven posant en perill a la Confraria.

L'ARXIU

Barto i Rafa després d'un bon resum de la tertúlia del passat dia en el Casino i la coincidència del missatge del quadre de Pepito Fajardo, s'encaminaran després de la jornada acadèmica cap a l'Arxiu Històric Municipal de Xixona. Allà els esperaria el nou arxiver, que educadament els va preguntar què necessitaven.

—Exactament, no sabem què volem?
—Doncs bé comencem, no?

Li contaren fil per randa tot el que els havia succeït. I li van demanar informació del frare Serafí Tomàs.

—Poc els puc oferir, perquè fins al dia de hui, no tenim molta informació, llevat de referències en uns quants articles o llibres. Sé que va ser biògraf de Sant Vicent Ferrer, però poc més els puc dir. Poden consultar el catàleg que tenim en el llibre *El Arquivo Histórico Municipal de Xixona*, on trobaran un inventari analític del fons que roman en els prestatges, entre les dates de 1651-1722, naixement i mort del dominic.

—Home, per alguna cosa començarem.

Els va dur a la sala d'investigacions, els va facilitar el llibre i van començar a llegir amb deteniment l'índex sobre l'inventari analític.

—Si hi ha alguna cosa la trobarem en l'apartat dels arxius privats.

Poca documentació es conservava. Es dedicaren a llegir el resum que hi havia. Que si "*Escrituras de bienes de Tomàs Pérez y su hijo Joan, ciudadanos de Xixona*" o "*Documentos*

de D. Leonardo García Pérez, regidor de caballeros de la Ciudad, sobre diferentes asuntos" fins que arribaren a un que els va cridar l'atenció: "*Cartes i notes de S.V.F. a S.T.M.*".

Demanaren la presència de l'arxiver i que els facilitara el document en concret. Aquest els tragué un llibre gros, amb tapes dures, folrades amb un pergami que semblava una partitura gòtica. Els advertí que anaren amb compte, facilitant-los uns guants i vigilant en tot moment els moviments que tingueren. El document en concret estava manuscrit en lletra gòtica. Barto no arribava a entendre res, Rafa sí, que en la carrera havia cursat paleografia, ja feia temps que no en practicava, tot i això, no li va costar gens.

"En l'església de Santa Maria, nos en mos-sén Vicent Ferrer confia el secret a l'íntima ombra, en l'altar centenari, en un pergami velat, resideix la profecia. Aquest santuari sagrat, envoltat de penombres i oracions sospirades, és el guardià del misteri que romandrà ocult fins que el destí ho dicte. Les muralles vetllaran les paraules antigues fins que l'esperança o el temps mateix en la clau dels seus enigmes. Cada vigília a l'eixida del sol, l'obra es farà llum, com un beneït raig celestial. A vós, Serafí, custodie el misteri que veurà la llum quan el destí ho decidisca.

Mestre Vicent"

Analitzaren l'escrit.

—El que està clar és que hem d'anar a l'església vella era el lloc on suposadament hi haurà alguna cosa.
—Parla de l'altar, segur que serà l'altar major, i l'hora ja la sabem, a l'eixida del sol. Haurérem de matinar demà!

Àngel Blanes havia convocat amb urgència i en la Casa Fonda al seu Pentavirat. La urgència era més que alarmant, era quasi segur que el destí havia arribat i poc podrien fer, si no arribar a un acord, per l'imminent descobriment, quasi era un secret a veus, i havien de fer cas a les indicacions del Sant.

CONTRALLUM

L'endemà, els dos professors quedaren abans de l'eixida del sol. El silenci imperava en la placeta de l'església. Edifici, que, per contra, només es conservava la façana principal. El sol estava a punt d'eixir, les primeres llums s'iniciaven per darrere del Cabeçó d'Or, i no sabien on col·locar-se. Es van posar en oposició. Un mirant cap a l'est i altra cap a l'oest. Tenien poc de temps per poder descobrir on estaria el pergami. Havien de trobar alguna cosa que els indiqués l'oposició de l'ombra i la llum, una antítesi que havien de desxifrar.

Rafa mirava cap a la porta, i Barto cap a la posició de Rafa, on suposadament estaria l'altar major. El primer raig del sol és meravellós, el so dels pardals, la frescor de l'alba, el silenci imperant, la Penya Migjorn rogenca, la tranquil·litat d'un poble, mentre s'albirava la costa d'Alacant...

El primer fil de llum va aparèixer. Tots dos estaven nerviosos. Va enlluernar a Barto i sabia que no podria trobar cap ombra. Es va posicionar al costat de Rafa, miraven i remiraven i s'adonaren que hi havia un reflex que venia de la placa de metall on indicava que el 1411 Sant Vicent Ferrer va predicar en eixe mateix lloc, l'església de Santa Maria. Aquest llum pegava en el mig d'una rajola.

—Ací és! —va comentar Rafa.

Entre els dos alçaren el taulell de pedra i trobaren una caixeta de metall. Amb molt de compte l'obriren i trobaren un full, altre, engroguit. El desplegaren i el llegiren.

“La profecia romandrà impertèrrita entre SVF i STM, en el cremat i exposat davant de la joventut”.

—Què està entre SVF i STM? Un cremat? Davant la joventut? No entenc res, Rafa —apuntava Barto.

Rafa es quedà pensatiu, mirada fixa, estava relacionant tota la informació.

—Ja ho tinc! Anem ràpidament cap a l'institut!

Àngel Blanes havia de moure fitxa ràpidament. No sabia ben bé què passaria si descobriren la profecia. Tragué de la butxaca el

mòbil i escrigué un WhatsApp al grup encarregat de custodiar el misteri.

—Hem de parlar amb *don* Salvador. En 10' us vull en la Casa Parroquial.

Tocaren a la porta de la casa del rector, n'era ben de matí, i estava a punt d'eixir per a fer missa a l'Asil, encara hi tenia marge per arribar, uns deu minuts, els va comentar. Àngel va agarrar les rendes de la conversa.

—Bon dia, abans de tot, i disculpe que l'incorpem, però és urgent el que li hem de contar. Supose que se'n recordarà de la primera vegada que ens va veure, quan *Don Francisco* li estava posant al dia del funcionament de l'església. No?

—Sí, me'n recorde que després van entrar vostés i que parlàvem que si ho descobrien la Junta desapareixeria?

—Sí, però no li vaig donar més importància de la que pensava que tindria.

—Per a nosaltres, sí que en té. I ens ha d'ajudar. Els professors estan apunt de descobrir un document de Sant Vicent Ferrer que no volíem que es trobara. És una profecia on parla sobre la processó de festes.

—Fills, i què tinc jo a veure?

—Vosté té la capacitat de parlar amb ells i que entren en raó. Els pot dir que lligen el document, i el retornen al mateix lloc!

—I què hi ha escrit?

—Vaja cap a l'institut, ells estan a punt d'arribar i de llegir-ho!

Salvador va agarrar el mòbil i telefonà a la Mare Superiora de l'Asil, per a dir-li una mentida piadosa i que no podria fer la missa. S'encaminà cap al Través, encara no hi havia moviment de l'alumnat i l'institut ja estava obert. El bidell es trobava obrint les classes i les persianes, per tant, pogué entrar i sentí unes veus, eren les de Rafa i Barto, es tro-

baven davant del socarrat, observant-lo i intentant desxifrar la pista final.

S'adonaren d'una rajola que estava trencada per la meitat, entre la figura de Sant Vicent Ferrer i Serafí Tomàs Miquel. En el mateix moment que anaren a llevar-la, sentiren el bon dia de *don* Salvador. Regiraren la mirada cap al retor, sense llevar les mans del tros de pintura. Allà trobaren el manuscrit, amb unes dimensions d'un full molt vell.

Abans de desplegar-lo intervingué el retor:

—Tinguen en compte, que el que ara llegiran podrà ser important o no, segons l'enfocament que li vulguen donar. No sé el que posa, però hi ha gent interessada en què el document reste on estava i s'hi conserve el contingut.

—*Don* Salvador, durant molts anys he estat treballant de valent per trobar la primera profecia del sant valencià, necessite certificar-ho, i em quedarà tranquil. No pretenc publicar un secret a veus, i li prometo que només en faré menció, si ix l'oportunitat!

L'obrien amb molt de compte i el llegiren:

“En lo poble de la meua mare, i a l'inici d'una nova centúria, coneguda és la devoció i la virtut que envoltarà la Casa Fonda de Xixona, on la mare de Sant Vicent Ferrer residí amb la serenor pròpia de qui sosté el fervor celestial al cor. En els dies venedors, el procés anual de festes, en la seua més alta esplendor, s'embarcarà en una nova direcció.

Amb l'objectiu d'honrar els sants Sebastià i Bartomeu, lluminàries de l'ètica i la rectitud, els camins del ritual canviaran. La presència terrestre de la mare de Sant Vicent Ferrer, custodiarà la devoció exem-

plar, farà que guiar el procés cap a una renovació en el calendari festiu.

El canvi, profètic i sorgit des del cel, buscarà protegir la integritat de la celebració de manera que els pecats no corrompin l'esdevenir de l'homenatge del canvi de processó a dies abans de la Festa. Que aquesta profecia s'esdevindrà com un riu que rega els cors i les ànimes dels homes, en honor als sants Sebastià i Bartomeu, i la bondat beneïda de la mare de Sant Vicent Ferrer, guiarà celestial dels qui creuen en la fe i la virtut”.

—Sant Vicent Ferrer havia predit el canvi de la processó! —concloué Rafa.

—Si aquest document isquera a la llum, tindrà un ressò molt important en la biografia del sant, i Xixona el posarien en el punt de mira, i segurament hi haurà altres estudis i podrien trobar documentació sobre el sant que certificara quan va venir a predicar. —apuntà el rector.

—Per altra banda —continuava Barto— en l'àmbit local desmuntaria els arguments que han postulat l'església de Xixona, no tindrien cap valor.

—Soc nou, i no m'agradaria començar amb cap conflicte. —va concloure *don* Salvador.

—Bon dia, em poden explicar què fan ací vostés? Amb quin permís? —cridava el director del centre.

No sabien ben bé per on eixir. Els professors es van mirar entre ells, nerviosos, mentre el director de l'institut els observava amb una expressió interrogativa. Però en aquell precís moment, el telèfon del director va sonar amb insistència. En veure la pantalla, es va sorprendre en veure

que era un missatge urgent d'Àngel Blanes, demanant-li una reunió immediata.

—Disculpeu-me, professors, tinc una qüestió imperiosa per resoldre. Continuarem aquesta conversa més endavant —va declarar el director, apressant-se a marxar de l'escena.

Els professors es van mirar perplexos, sorpresos per la inesperada sortida. Rafa, amb astúcia, va aprofitar la distracció i va guardar ràpidament el pergamí a la seua butxaca.

—Barto, Salvador hem d'eixir ara mateix —va dir Rafa en un murmurí apressat.

Sense perdre temps, van sortir de l'institut i es van dirigir cap a l'església, on es van trobar amb l'antic sacerdot, don Francisco, que els esperava amb un semblant preocupat.

—Què ha passat? Han descobert el manuscrit? —va preguntar don Francisco amb ansietat.

—Estàvem a punt de fer-ho, però alguna cosa inesperada ens ho ha impedit. Com podem solucionar-ho? —va preguntar Barto, visiblement nerviós.

—No us preocupeu. Aconseguiré parlar amb Àngel Blanes i li explicaré la situació de manera vaga, però suficient per a guanyar temps. Us propose una solució —va respondre Salvador, pensatiu—. És millor que mantinguem aquest descobriment en secret, almenys per ara. Permeteu-me parlar amb la Junta i trobar una manera de preservar aquest document sense revelar-ne el contingut.

Els professors van assentir, confiant en l'experiència i saviesa del rector. Van deci-

dir deixar el manuscrit sota la custòdia de Salvador i van acordar mantenir en secret el que havia passat aquella matí a l'institut.

Salvador va persuadir la Junta per preservar el document en un lloc segur, sense revelar-ne el contingut al públic. La seua divulgació hi seria perillosa per a la tranquil·litat del poble i podria generar conflictes innecessaris.

Salvador va agarrar el document, s'apropà a l'altar de Sant Vicent, feu referència, pujà per la porta del darrere, obrí una porteta i el deixà.

La primera profecia es va convertir en un rumor, sense que mai sabera el que posava. Amb la satisfacció d'haver trobat una relíquia històrica i, al mateix temps, haver protegit l'estabilitat del poble i romandre ocult la primera profecia de Sant Vicent Ferrer.

—Pot ser, dins d'uns anys es torne a parlar-ne! Mentrestant, la ferradura ens guarnirà.

Anys després, mentre Salvador tornava de fer missa a l'Asil, revisà els missatges del seu mòbil. Obrí el missatge d'Informació Municipal Xixona:

—“Demà diumenge al Teatret presentació del llibre de l'historiador i professor Rafael Port Sánchez: *La primera profecia de Sant Vicent Ferrer: llegenda o tradició?*” Esteu tots convidats!

Josep Miquel Arques i Galiana
Guanyador del
X Concurs de Relats Festers

L'acadèmia

CENTRE D'ESTUDIS

MATRÍCULA OBERTA CURS 2024 - 2025

PRIMÀRIA - ESO - BATXILLERAT - SELECTIVITAT - PROVES D'ACCÉS A CICLES FORMATIUS

 PRIMÀRIA I ESO Classes de reforç en totes les matèries Tècniques d'estudi · Valencià · Castellà	 CIÈNCIES Matemàtiques · Física · Química Economia · Comptabilitat
 ENGLISH Infantil i Primària · E.S.O. i Batxillerat Preparació EOI (A2, B1, B2,...) · Pràctiques d'Oral	

lacademia.xixona@gmail.com 636 80 10 36 C/ Ausias Carbonell, 4 entr.

Asociación Nacional de
Heladeros Artesanos

Tradición y vanguardia
en la elaboración de helados

La Asociación Nacional de Heladeros Artesanos
saluda al pueblo de Jijona
deseándole unas inolvidables fiestas del Mig Any 2025

Pol. Ind. el Moratell,
Partida Segorb,
03100, Jijona

T. 965 61 25 09

www.anhcea.com

Quina Impresión

Organitzen:

Federació de
Sant Bartomeu i Sant Sebastià
XIXONA

Asociación Cultural y Festera
de Heladeros

Amb la col·laboració de:

Mig Any 2025 XIXONA

EL SOCARRAT

X Concurs de relats festers de Xixona

Josep Miquel Arques i Galiana

